

(0138)

ANTONI LOPEZ, EDITOR

(Antiga casa L. López Bernagor.)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

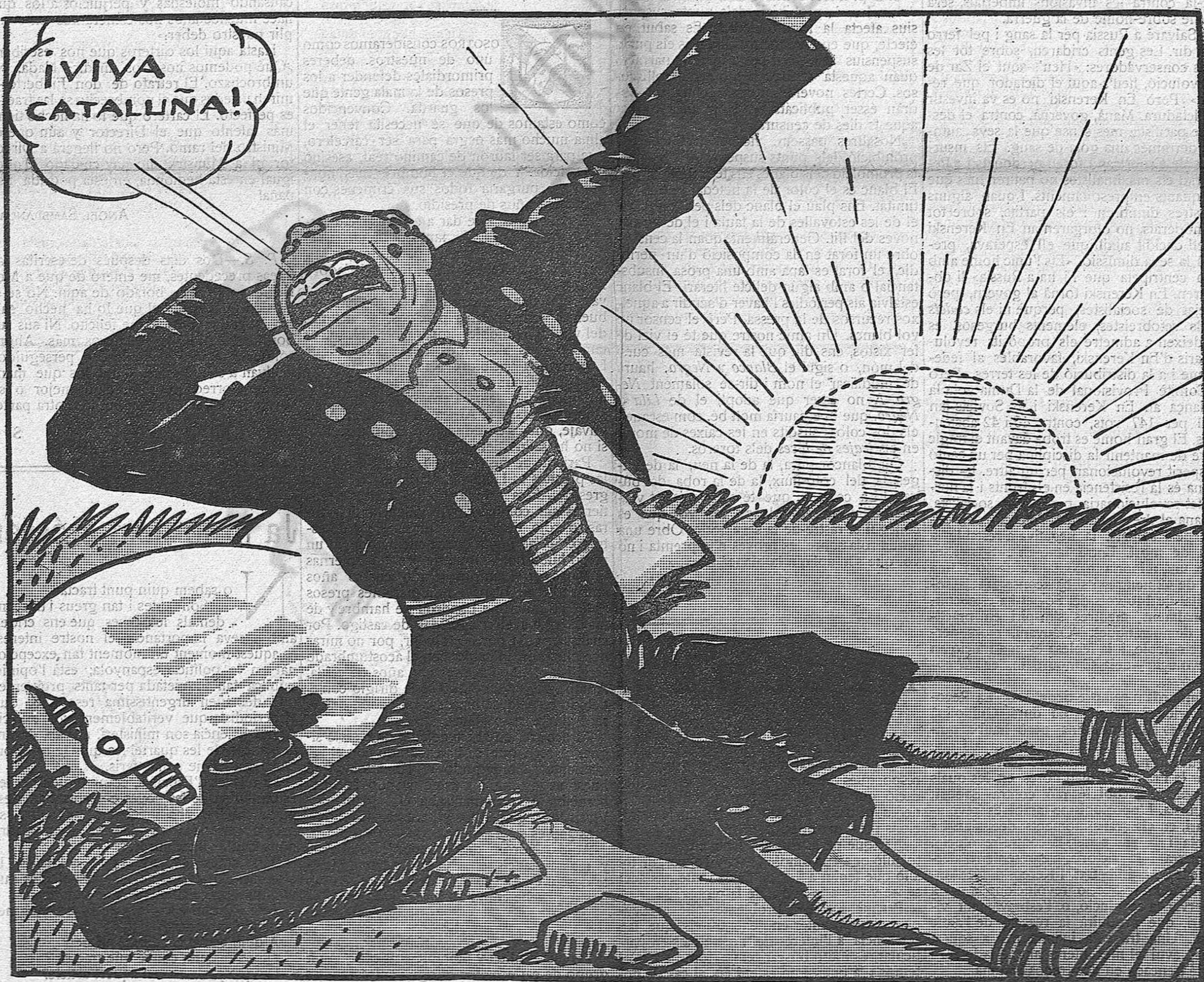
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LIBRERIA ESTATAL, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÈFONO 4115 — BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 150. — ESTRANGER, 250

JA ERA HORA!

— Desvetllem-nos?.. Desvetllem-nos!..

Tranquil·litat

No passa res. No fa ni un alé d'aire. No es mou ni una fulla d'arbre ni un bri d'herba. Regna una perfecta tranquil·litat.

El cel és blau. La mar és blana i tèbia. L'atmòsfera és diàfana. Els horitzons són clars. Els nívols que passen duen pressa, i no s'entretenen. Van de viatge. Regna una perfecta tranquil·litat.

L'estiu és plàcid, agradable la temperatura, benigne el sol, deliciós l'oreig de la matinada, fresca l'aigua de les fonts. Regna una perfecta tranquil·litat.

... Així ens ho escriu un amic nostre que actualment estiuja al Montseny.

El camí d'un home

A que no podem projectar els nostres comentaris àcids sobre els *homúnculs* espanyols, continuem seguint aquesta vida enorme, genial i turbulenta que porta el nom de Kerenski. Després d'En Lloyd George, després del president Wilson, no existeix cap altre home tan interessant com ell. Però el diumvirat anglo-ianqui, podia enfocar les seves mans creadores en la materia fastuosa dels seus Estats, i En Kerenski es troba en l'actitud tràgica d'un home que vol deturar als quatre emperadors del món, mentre detura les delinqüències revolucionaries que esquarteren i disolen la seva patria. Si En Kerenski aconsegueix afemar la vida russa, regant-la contra les invasions imperials, serà l'home sobre-home de la guerra.

—Salvaré a Russia per la sang i pel ferro —va dir. Les gents cridaren, sobre tot les gents conservadores: «Heu's-aquí el Zar de la revolució, heu's-aquí el dictador que renaix!» Però En Kerenski no es va investir de dictadura. Manà, governà, contra el desordre pacifista, mes sense que la seva autoritat derramés una gota de sang. Els insurgents de Cronstrand foren perdonats i a Petrograd els maximalistes no patiren més que uns quants empresonaments. I quan alguns ministres dimetren i els partits, sobre tot els moderats, no otorgaren an En Kerenski aquell decidit auxili que ell esperava, presenta la seva dimissió. «Ets l'únic home amb força centrípeta que hi ha a Russia» li objectaren. En Kerenski tornà al govern, però rodejat de socialistes, perquè ni els *cadets* ni els *veteristes*, elements burgesos, es decideixen a admetre els propòsits revolucionaris d'En Kerenski, favorables al federalisme i a la distribució de les terres. Però el Comitè Provisional de la Duma vota la confiança an En Kerenski i el Sovièt fan igual per 147 vots, contra 46 i 42 abstencions. El gran home es troba davant el tràgic deure de mantenir la disciplina per un cantó i l'esperit revolucionari per un altre. La disciplina és la resistència en els fronts i la normalitat revolucionaria, però, bon socialista, demana el dret del soldat, l'elecció dels oficials pels soldats, la negativa a restablir la pena de mort. Entre tant, en el Soviet segueix una minoria maximalista de 46 i una altra de 42 neutres i si ha aconseguit la solidaritat de 146 vots del Soviet ha estat condicionalment mentres s'inspiri en pràctiques democràtiques.—Gauvani, mors perquè ets feble i la feblesa és una traïció en la revolució—deia Cimourdain, en *El noranta tres*.

Cimourdain sempre vindrà raó. La Revolució triomfarà perquè fou dura. Guillotinà als nobles i als girondins, però hauria guillotinat més implacablement encara als que s'haguessin negat a combatre als reis i a defensar la França. Hi han hores en les quals Robespierre jacobí té raó contra Babeuf, comunista. L'oportunitisme també és revolucionari, en els grans moments decisius. La derrota i la pau serien la contra-revolució. La guerra i la victòria, representen l'affirmament de la Llibertat. I Kerenski té d'optar entre la restricció revolucionària per a conservar la revolució, o l'esbravament visionari, que produirà la reacció de l'antic règim. Una tragedia infinita per a aquest home, avui el més interessant de la terra i que té trencada en dos troços l'ànima...

PARADOX

EL BLANC

El color blanc ja no és pur. Ja no pot parlar-se de la virginal blancor. El blanc deixa d'ésser el símbol de la pureza. «Es negre com el pecat», s'acostuma a dir. Doncs ara és més pecat el blanc que el negre.

Aquesta transformació sensacional de la moral del color és deguda al Govern espanyol que presideix el senyor Dato i del qual sembla timonier l'enèrgic senyor Sánchez Guerra.

El senyor Sánchez Guerra no vol blancs als diaris. Quan la censura fa un buit, cal omplir-lo amb una altra cosa, amb qualsevol cosa, a no ésser els punts suspensius, que també estan prohibits.

Si la prohibició dels blancs afecta la moral del color, la prohibició dels punts suspensius afecta la moral literària. Es sabut, en efecte, que en certs gèneres literaris els punts suspensius serveixen per a tallar la narració quan aquesta arriba als moments reliscosos. Certes novel·les i certs contes no podràn ésser publicats per la premsa durant aquests dies de censura.

Nosaltres passem, no obstant, per la prohibició dels punts suspensius. En canvi, la prohibició dels blancs ens té inconsolables. El blanc és el color de la netedat i de la intimitat. Ens plau el blanc dels periòdics com el de les estovalles de la taula i el de les banyoles del llit. Generalment, quan la censura obre un forat en la composició d'un periòdic, el forat es tapa amb una prosa insubstancial o amb algun delicte literari. El blanc estalvia als periòdics l'haver d'acudir a aqueixos recursos de la premsa. Però el censor no vol blancs. Un amic nostre que té el vici de fer xistos, ens diu que la revista més cursi del món, o sigui el *Blanco y Negro*, haurà de modificar el nom i dir-se solament *Negro*. A no ésser que adopti el de *Lila y Negro*, que hi escauria molt bé, com escauen els dos colors susdits en les caixes de mort i en els *trajes de luces* dels toreros.

Oh, blancor pura, la de la neu, la de Sitges, la del coto-fluix, la de la roba de búgada! La censura, que té un llapis tot vermell d'ira, no vol blancs. No vol que es conegui el rastre de la seva acció. Obre una ferida roja sobre les proves d'impremta i no vol que s'hi apliqui la blanca bona...

FULMEN

PLEGUEM

V AJA, ja hi tornem a ésser! Haviem començat ja unes quartilles encarant la necessitat d'una revolució seria que respongués als desitjos generals de dignificació que sent el país, i ve la reinstauració de la censura previa a rompre'ns les oracions i les quartilles.

¿De què parlarem, si no podem parlar de tot allò que ens omple el seny i el cor, de tot allò que tenim a flor de llavis i que ens acut sense voler a la punta de la ploma?

Perquè, fòra dels problemes que preocullen al món enter en general i els que fan referència a l'interès del nostre país en particular, és inútil buscar tema; fòra perdre el temps i la tinta i no estem en el cas de poder malgastar l'una cosa ni l'altra.

Si ens proposem entretenir-nos explicant algú conte, ens topem amb la por de que la censura vulgi veure trascendència en la més innocent rondalla. Provem-ho:

Una vegada era un rei... Ja ens veiem el llapiç roig a sobre perquè ens referim al rei. I això que el rei del conte que ens havia acudit al magí no era un rei de carn i ossos, sinó un rei imaginari tan devot de Sant Hubert, que no parava de caçar encara que tingüés foc al seu palau.

Una vegada era un poble... Tampoc, encara que parlessim d'un poble de quatre cases, el censor se creuria que ens referim a un poble d'esperits rebels que no saben agrair les dolçures de la mordaça ni les carícies del fuet.

Una vegada era un soldat... Menys encara; per més que el soldat del conte sigui el que encaparra a una criada o a dues criades juntes. Junes he dit? Ja hi tenim la malícia. Prou.

Si no podem parlar de lo que ens sobrixa del cor. Si no podem expressar amb claretat els nostres pensaments. Si no ens és permès posar de relleu les tonteries d'un Govern inepte. Si ni podem atrevir-nos a contar les rondalles més inofensives, pleguem per avui i un altre dia serà un altre dia.

JEPH DE JESPUS

PARA MI COLECCIÓN DE FIERAS

OSOTROS consideramos como uno de nuestros deberes primordiales defender a los presos de la mala gente que los guarda. Convencidos como estamos de que se necesita tener el alma mucho más negra para ser carcelero, que para ser ladrón de camino real, asesino y parricida. Y de que el hombre más honrado no purgaría todos sus crímenes con treinta mil años de presidio.

Hoy tenemos que dar a este respecto media buena noticia. El famoso Landrón, el monstruo que dirigía el penal de San Miguel de los Reyes, ha sido trasladado a Puerto de Santa María. Valencia, una de cuyas pesadillas era Landrón, está de enhorabuena. Y los pobres penados, las víctimas del verdugo innoble, igualmente. Nosotros también nos alegramos del puntapié que Landrón ha recibido. Nada más que nosotros quisieramos que hubiera ido a parar un poco más lejos. Pero todo es empezar. Un paso más, y al África, al moro, al Atlas salvaje, que es de donde Landrón ha salido, si no ha salido del infierno.

Pariente de sus demonios y de sus ángeles precitos es Landrón. Pariente de los tigres de África y de las bestias feroces de las tierras sin colonizar. En Valencia dejó un rastro rojo de hombre de sangre y de estrago. *Solidaridad Obrera* cuenta que a un preso hubo que amputarle las dos piernas por haberlo Landrón tenido cuatro años amarrado en blanca. Innumerables presos se le han muerto a Landrón de hambre y de malos tratos en las celdas de castigo. Por cualquier cosa, por no saludar, por no mirar derecho, por no hablar con el acostumbrado servilismo, imponía años y años de celda. A uno que, según él, no se le dirigió con el debido respeto, le hizo dar tal paliza, que le sacó al aire las costillas.

Al declarar en el expediente que se le sigue, parece que se ha excusado con el reglamento. ¡Consagrado reglamento! ¿Qué hueso se le rompía a usted cuando se quebrantaba o se humanizaba el reglamento? Vivian los reglamentos y perezcan los hombres ¡no es esto?

Adiós, ladrón, digo, Landrón. Mal viaje y mala estancia en Puerto de Santa María te deseo. Que el cambio de aguas o de vinos te pruebe como un tiro.

**

De una sentida y vibrante epístola que un grupo de carteros me dirige, entresaco las siguientes sustanciosas líneas:

«Si los oficiales del Cuerpo han tenido la suerte de que una pluma como la de usted se interese por ellos y les preste apoyo, relatando las fechorías de este inmoral y estúpido Administrador, le agradeceríamos, nosotros, los humildes carteros, que somos los que tenemos más motivos de queja, no nos desampare y nos ayude, en lo que sea posible, a repeler las agresiones de que somos víctimas por parte de otro tirano, el jefe de Cartería, don Filiberto Gomis. Este infame nos atropella y nos veja con inicuos castigos, y nos trata como si fuésemos esclavos y meros ejecutores de sus brutales órdenes. Hace lo que le da la gana; no respecta leyes ni reglamentos; es un incapaz y no sirve para jefe; es un ordenancista que manda a estilo militar; es un bruto que no atiende razones ni escucha las súplicas de sus subordinados. Gobierna a su antojo, y abusa de su cargo para oprimir al débil y al indefenso y para atropellar al inferior, pero no al que puede cruzarle la cara, sino al que está amarrado a su empleo porque lo necesita para dar de comer a sus hijos. Y lo más asqueroso del caso es que este verdugo es un redomado hipócrita y un comediante inimitable que tiene siempre la falsa sonrisa en los labios y habla con melosidad, aunque esté cometiendo la más repugnante vilanía. No debería consentirse ni por un momento más que un sujeto de tales condiciones estuviese al frente de una corporación y dirigiendo un servicio del que nadie entiende y que desconoce por completo. Para ser jefe debería haber empezado siendo cartero, y así comprendería la razón y sabría mandar con más tacto y con mejores modos a los desgraciados que estamos a sus órdenes. Pero, como este despota canalla de nada sabe nada, todo lo hace a su antojo causando molestias y perjuicios a los que hace muchos años nos esmeramos en cumplir nuestro deber.»

Hasta aquí los carteros que nos escriben. ¿Qué podemos nosotros añadir? Nada. Ni un brochazo. El retrato de don Filiberto—miren ustedes que el nombre se las trae—es perfecto. El cartero que lo ha hecho tiene más talento que el Director y aún que el Ministro del ramo. Pero no llegará a Director ni a Ministro, no hay cuidado. ¡Todo, igual en esta hiediona, en esta podrida España!

ANGEL SAMBLANCAT

P. S.—Dos días después de escritas las líneas precedentes, me entero de que a Merruéndano lo han botado de aquí. No sé si ha sido mi artículo el que lo ha hecho saltar. De todos modos, me felicito. Ni sus subordinados ni yo deseábamos más. Ahora sólo falta que los empleados perseguidos vuelvan a sus puestos. Y que los que mandan en Correos lo hagan algo mejor o se vayan a beber agua en botijo a otra parte.

S.

Ja hi tornem a ésser

N

o sabem quin punt tractar. Són tantes i tan greus i trascendentals les coses que ens criden amb la seva importància el nostre interès, és aquest moment un moment tan excepcional en la política espanyola; està l'opinió pública tan inquietada per tants problemes que demanden urgentíssima resolució, que el periodista que veritablement vol exercir amb conciència son ministeri, no sab, davant la blancor de les quartel·les quin tema abordar per a fer-ne comentaris.

La realitat d'Espanya, commoguda per les extremitats que les noves corrents han despertat en ella, s'ha incorporat per sobre sa propria miseria i es disposa a emprendre nous camins il·luminosos.

Són tantes les coses que sol·liciten la seva atenció, tan greus els problemes que viu, que tota ella és plena d'embaranzida.

Aon girarem els ulls que sia de més necessitat i urgència? A qui costat acudirem primer? Quina matèria convé que tractem? De què parlarem en aquest article? De la vaga ferroviaria, de la segona sessió

de l'Assemblea, de l'afer del submarí internat; d'En La Cierva probable ministre de la guerra?

(Posin ara aquí els llegidors dugues línies de punts suspensius.)

Heu-s'quí els nostres dubtes a l'anar a escriure el nostre article per a LA CAMPANA.

En l'anguria d'aquestes reflexions i quan, decidits a parlar sincerament una mica de tot, comencem a fer resum de les nostres impressions, reberem els diaris d'avui i ens trobarem que la previa censura ha sigut res-tabletada.

Oh, magnàima previsió ministerial!

Vés de què ens apurarem! Ingènuos i inhàbils com som, no havíem atinat en aquesta solució veritablement prodigiosa; prodigiosament còmoda.

Quan hi ha tantes i tan importantíssimes coses de què parlar, lo millor és no parlar de res.

Oh, admirable saviduria del Govern, paternal i sol·lícita!

Heu-s'quí els nostres dubtes resolts i extingits. No direm res. No parlarem de res. Ja se'n cuidaran els altres de moure fressa. Ja ho dirà el Govern lo que passa. Els periodistes a callar.

I quin bò que dóna dormir la sesta, mentres En Sánchez Guerra toca la guitarra!

Dóna tan bò, estem tan a gust que a poc que es descuidi li xafarem la guitarra!

Ja hi tornem a ésser.

Ja em sembla que els estic sentint:

«La tranquil·litat és absoluta a tot Espanya.»

MARCEL

AIRES D'AGOST

Fa una calò insopportable, capès de fondre un palet, però ¿oi que hi ha alguna hora en que quasi bé fa fred?

L'atmòsfera està serena, plena d'ambient lluminós, però èveritat que a voltes s'hi veu un núvol negrós?

Regna una pau absoluta que no s'altera per rà, però ¿no és cert que a vegades sembla que un sent no sab què?

Nena, quan al mar té llensis, posa el pàbelló ben alt, que hi ha submarins que's fiquen dins de la sona neutral. No submarins dels que ronden, llenant mortifers confits,

sinò submarins amb carnes, amb brassos, amb mans... i amb dits.

— Saben aquelles gracioses aurenetes de béc fi que pel nostre cel volaven? Ja han tocat el dos d'aquí. Deploro la seva marxa, però trobo que han fet bé: si jo sigués aureneta, i qui sab on fóra, també!

— Ja fa dies que'l joc dura i no s'hi veu solució. — Vostè vol sé alcalde? — Passo!... — Vostè vol sé alcalde? — No!... — Vostè vol sé alcalde? — Fugil!... — Vostè en vol sé? — Sigue'n tú!... — Senyors, per favor, contestin: ¿qui vol sé alcalde? — Ningú!...

Demà sortirà en els diaris un anuncie que dirà: «Es necessita un alcalde. Condicions, les que ell voldrà».

Cada jorn, quan me desperto, apenes he obert els ulls, dic, pensat amb els queviures: — Què s'haurà apujat avui? — I quan (alguns dies passa) veig que tot segueix igual i que no hi noves pujes, em quedo més extranyat!...

A pesar d'això i allò i altres coses que sé jo i que deixen ben probat que avui fer bromes és pecat, cent pobles de l'encontrada tenen la gran gresca armada, i amb el motiu superior de que és la festa major, passen els dies ficsats en casinós i envelats i, amb una frescor que gela, apa, voltala, Manela!... Si el pare Claret visqués, ho diria, cavallès: — Oh pueblos que estais bailando, al infierno vais saltando!, dant per sentat que l'infern vol dir l'esclavatge etern.

C. GUMÀ

Aquest número ha sigut revisat per la censura governativa

El despertar de la fera

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 3 AL 9 D'AGOST DE 1917

Per terra

Al front occidental, el mal temps ha fet aturar la gran batalla de Flandes. Cal creure que d'un moment a l'altre, la formidable ofensiva dels aliats recomençarà. El nombre de presoners fets a la primera empenta puja a més de 6,000.

Al front oriental, els russos ofereixen seriosa resistència a l'avanç austro-alemany, però per ara no han pogut encara deturar-lo. Cal consignar que en aquesta retirada els russos han perdut un nombre de presoners relativament molt petit, i escàs material. Si no fos per l'estat moral de l'exèrcit rus, la retirada actual no seria extraordinàriament greu.

Al front dels Balcanes, ha augmentat la lluita d'artilleria.

Als fronts asiàtics, no hi ha hagut cap fet que calgui assenyalar.

Per mar

Un submarí va atacar un convoi de navilis mercants custodiats per torpeders japonesos, els quals van atacar a son torn el submarí, tocant-lo al periscopi. Es considera segur que el submarí va anar a fons.

Per l'aire

El mal temps al front de Flandes ha fet que la aviació no hagi pres una part gaire activa en la nova batalla. El dia que els franco-anglesos van emprenir l'ofensiva, el temps va obligar a que, per primera vegada en aquesta guerra, es desenrotllés la lluita sense el concurs dels aeroplans.

Els aviadors alemanys han demostrat gran activitat al golf de Riga. Es prepara per allí algun cop contra els russos?

DE L'ASSEMBLEA DEL 19 DE JULIOL

Reunió a Oviedo

Per la reforma constitucional i l'autonomia dels municipis

Reunits els parlamentaris que componen la Comissió encarregada de complimentar els acords de l'Assemblea del dia 19, s'ha donat compte de la ponència que s'ha de presentar a la discussió i aprovació de la Comissió primera que té l'encàrrec d'estu-

diar la reforma constitucional i l'Autonomia Municipal.

Havent arribat la ponència a un acord en els punts fonamentals que s'han de sotsmetre a la Comissió en plè, s'ha acordat que aquesta es reuneix a Oviedo, el dia 16 del mes que som, a qual efecte la Secretaria circularà les oportunes convocatòries, per tal que els individus que formen la Comissió vagin aquell dia a l'esmentada ciutat.

S'ha acordat, també, que dissabte pròxim, dia 11, es reuneixin els ponents de les subcomissions de la segona i tercera Comissió de l'Assemblea, a l'objecte de donar un avenç a les respectives ponències que es presentaran a la reunió de les Comissions en plè, que tindrà lloc en la nostra ciutat la setmana que ve.

Finalment, els reunits acordaren fer-ho novament el dia 10 del actual.

REPICS

TORNEM-HI, que no ha estat res. En vista del èxit que va tenir l'altra vegada, el Govern torna a exercir la censura en els periòdics. Als periòdics ens està prohibit parlar de tot això que anem a consignar.

Aguantin-se fort, que no caiguin d'esquena: Institucions, (aquí s'hi enclou En Dato, que ja comença a ésser una institució).

Disciplina militar, Moviments de tropes, Moviments de barcos nacionals, Moviments de barcos estrangers, Exportacions a països beligerants, Vagues, Conflictes socials, Juntes de Defensa, Operacions de guerra, Política internacional, Sobirans estrangers.

Ademés, no permet que, en substitució de lo taxat per la censura, s'hi posin blancs ni punts suspensius.

Vaja, que és una delicia escriure per a un setmanari polític!

Barcelona continua sense batlle.

A jutjar per lo que deien desde Madrid, primerament semblava que la provisió de l'Alcaldia vacant era cosa feta; després va semblar que's preocupava molt; i ara sembla que ho han deixat córrer.

Naturalment! Es allò: «Como Leonor no me quiere, renuncio generosamente a la mano de Leonor.»

I En Pere Corominas?

Què'n deu pensar del moment polític actual? Què n'opina de l'Assemblea i del desvetllament renovador del poble?

Què fa, callat? Apa, home!... Vinga un manifest!

Encara no s'en ha pogut treure l'entrellaçat: El senyor Matos assegura que no ha visitat a cap guerrero per ordre ni per indicació del Govern.

En canvi, els altres, continuen affirmant que l'intervenció ha existit.

Quan ne treurem l'aigua clara? Si el senyor Governadó fés lo que hauria de fer, presentar la dimissió... ja ho podríem sapiguer.

Conve que arribi a coneixement de tots aquest fragment d'interviu celebrada entre En Cambó i un periodista basc:

«¿Y cuando será la segunda reunión de la Asamblea? — pregunta el periodista. — Dónde? — Será en Cataluña?

— Todavía no lo sabemos; pero se sabrá dentro de pocos días. En ella se tratará, y esto ya lo sé, de la reforma constitucional.

— ¿Y si el Gobierno insistiera en prohibirla como la primera?

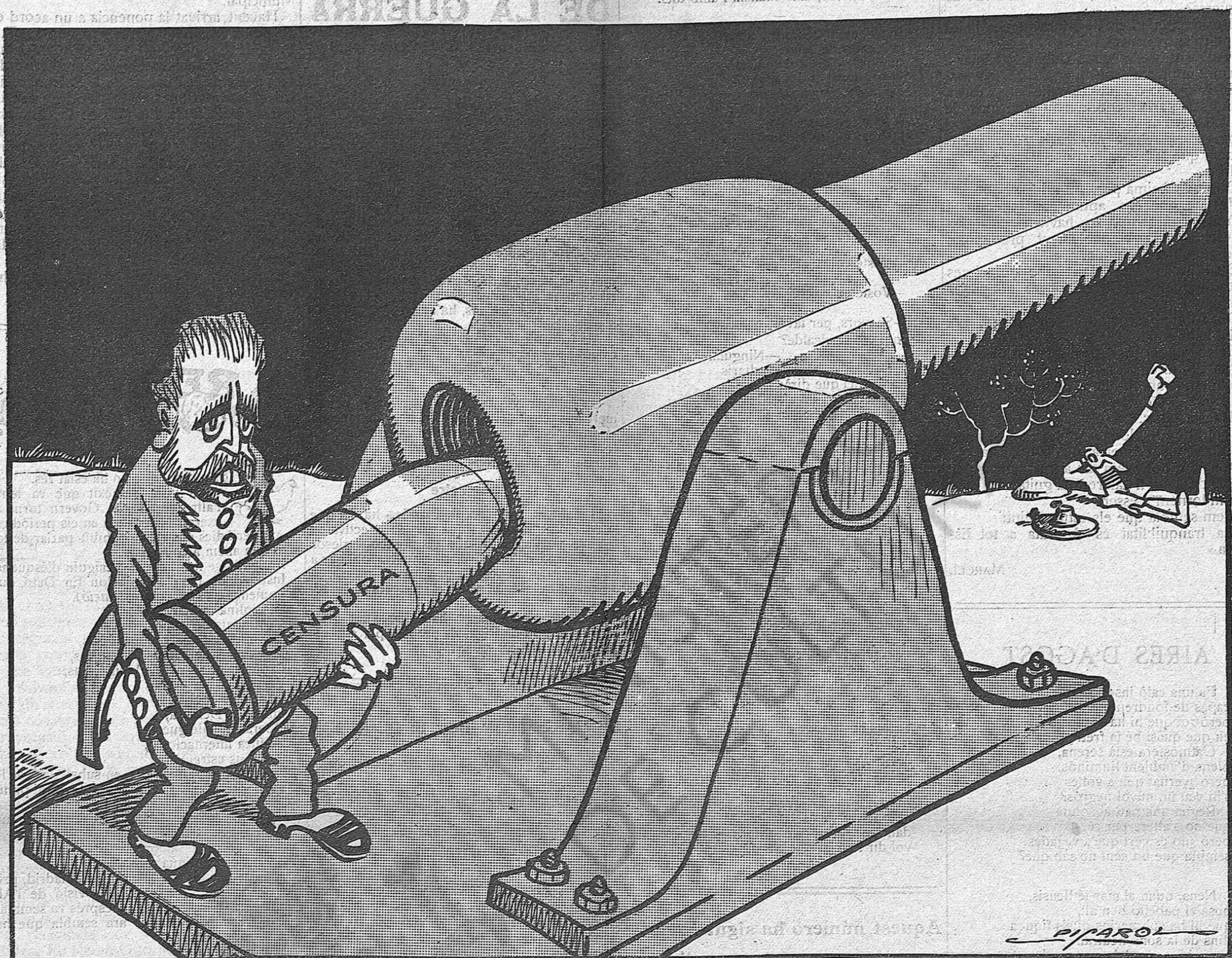
— Se celebraría lo mismo; pero si la prohibiera y no podemos reunirnos con toda tranquilidad, dudo que se pueda celebrar en otro sitio más que en Barcelona. Concentraríamos aquí parte de nuestras fuerzas, unas 300,000 almas, y se celebraría.

I no'n treguin ni una malla, perquè això és els Evangelis.

Els butlletins eclesiàstics anuncien que a la catedral de Tarragona hi ha una canonja vacant.

Apa, Dato! Ara que hi ets a temps, fes-te canonje.

UN MORTER DESGRACIAT

— Vejam si em farà figura, com l'altra vegada!...

Largo plazo me fias...

El ministre de Foment, ple de bones intencions, vol implantar per a fi d'any una gran reforma obrera: els segurs socials obligatoris.

«Festes me'n fas i no me'n sols fer...»

Què no s'hi amoini, ara, en fer manyagues als obrers.

Els segurs s'implantaràn.

Però no's implantarà aquest Govern, ni cap dels Gòverns turnants.

L'altre dijous morí a Barcelona, l'ex diputat a Corts i ex senador don Eduard Calvet

Home intel·ligent i de caràcter afectuósissim, ha mort encara jove, deixant entenebrides les moltes amistats que s'havia captat pels seus mèrits i les seves dits de simpatia.

D. E. P.

Torna a parlar-se del «próximo viaje del Rey a Barcelona».

Ja's veu perquè ho fan. Per a fer atmosfera!

Novament ha sigut sospès per ordre del Govern civil el valent diari *La Lucha*.

Podem dir parodiant an En Sánchez Guerra al morir la censura:

La Lucha, ha mort... de mort violenta?... Visca *La Lucha*!

No és veritat que'l Goyern hagués pensat en enviar cap ministre al enterrament d'En Prat de la Riba.

Però, en canvi és veritat que'l Goyern va disposar qu'e homes del somaient que per propia voluntat anessin a retre homenatge al difunt ho fessin «sin armas ni honores».

Que consti.

Paraules del governador civil, segons un diari que tenim a la vista:

«Estaré muy a gusto en mi puesto mientras

el Goyern estime necesarios mis servicios.»

Ja és abnegació!

I disciplina!

I resignació!

I esperit de sacrifici!

Lo que'n fa més gracia és això del «muy a gusto».

El senyor Matos fa com aquelles dones màrtires que diuen al *querido*:

—Ai, lladre!... com més me pegues més t'estimo!...

A la presidència del dol, en l'enterrament d'En Prat de la Riba hi anava l'arquebisbe de Tarragona, el doctor López Peláez.

Ara comprenem el perquè de tanta gentada a veure passar el seguici.

No era tot per En Prat.

Molts hi anaren i per a veure una cosa rara: un mitrat al liadòfil.

Ara sí que comprenem que la cosa's va normalitzant.

Ja no hi ha por de res.

Els actes religiosos que s'havien suspès en virtut de les circumstàncies tornen a anunciar-se per a dins de poc. El dia 22 tindrà lloc la romeria a Nuria.

En Benet i Colom hi assistirà, i com tots els romeus «ficará el cap dins de l'olla».

Amb lo qual se donarà un cas curiosíssim: Una olla dintre d'una altra.

Una nova adhesió a la Assemblea, que val la pena de consignar-se.

Don Josep Morote, l'ex-governador i diputat per Huécar (Granada), ha manifestat desitjos de prendre part en les deliberacions dels assembleistes.

Si, homes!...

Si això és «un éxito de aquellos que sorprenden a la misma Empresa»!...

En La Cierva, ministre de la Guerra?

Ara sí que veig que això va de serio!

Però què dirà En Weyler?

Senyor censor: Quan ens suprimeixi algun repic obeint a no sabem quines altres idees de la seva particular incòmpanya, faci's la mercè de substituir-lo per un altre. Així veurà el gust que dóna escriure *repics* en aquestes condicions.

N'hi ha per a tirar el berret al foc!

En Junoy ha escrit un article dient que ha resat.

Ja era lo darrer que li mancava.

Es lo que diuen els castellans:

«A Diós rogando...»

(Aquests punts suspensius no tenen cap malícia, senyors de la censura.)

Dintre pocs dies es posarà a la venda

Per la renovació d'Espanya

Una diada històrica

GRAN LAMINA ARTISTICA

de la primera Sessió de l'Assemblea de Parlamentaris celebrada a Barcelona el dia 19 de juliol de 1917

Document patriòtic de la memorable Assemblea, propi per a enquadurar i destinada a embellir els salons d'actes de les societats polítiques :: Reproducció d'un admirable quadre al oli, original del celebrat pintor Juli Borrell

Magnífic tiratge en paper mate especial

Preu: UNA peseta

Poden els corresponents formular immediatament les seves comandes.

Imperiaria La Campana i L'Esquella. Olim, 8. — Barcelona

EL GOVERN D'EN DATO

està a punt de fer l'ànec

(MILLOR DIT)

ES MORT COM TOTS ELS MORTS

(A. F. P.)

Oportunament s'avisarà l' hora del enterrament, que vindrà lloc al Canyet.

Encara no tenim alcalde de R. O.

Sembla que és difícil trobar an En Martínez Domingo un substitut.

Un substitut que no sàpiga substituir-lo, naturalment!

I tants que n'hi ha!